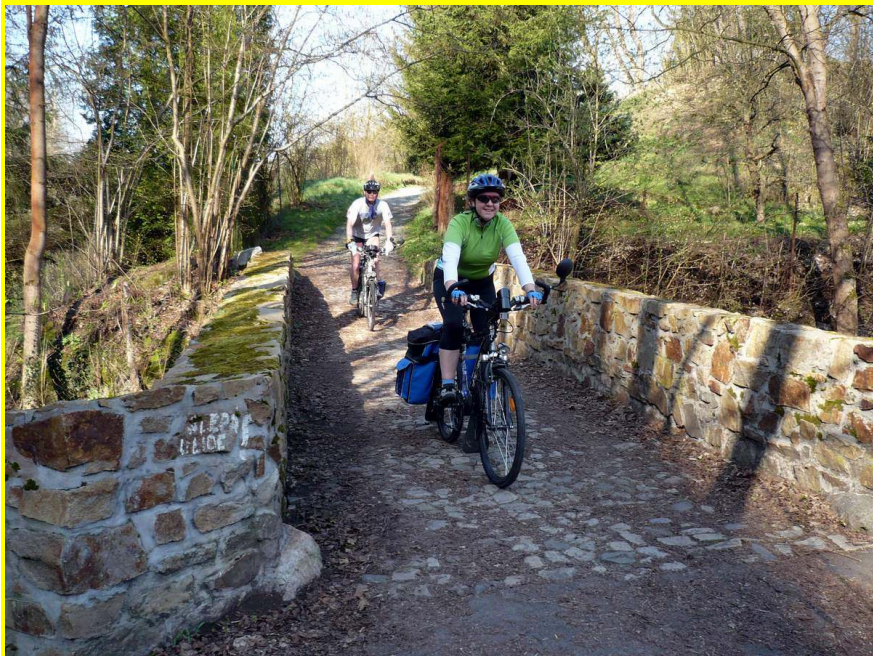

Velikonoce 2009

aneb

*...pomlázka se čepejři a Gábina
nevěří...*

Velikonoce 2009

10. – 13.4

Sraz na Vinohradech proběhl neuvěřitelně hladce. Dušan přišel dokonce už 3 minuty před termínem. Balení už taky nebyl zásadní problém a tak v 18.45 opravdu odjíždíme.

Dig

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	622	0	0	21

Zatím se mi to líbí. Druhý odjezd a zase včas. Cesta na nádraží také nepřinesla žádné vzrušení a tak jsme se po průjezdu pásma močůvek ocitli v odbavovací hale. Šnek na nás čekal v ústí tunelu přesně podle instrukcí.

Dig.

Půlhodinové čekání v tunelu s předraženou bagetou v ruce mě moc nebaví. Právě jsem překonal se svým cykloořem Prahu plus cestu z Plzně a koukám, kde co lítá. Mouchy teda ještě nelitají, ale běhají tu krásný slečny s kufrů na vlak a zpět. Není kufr jako kufr. Teď opravdu myslím ten cestovní kufr a ne tu kovovou západku v cyklistické třetí. Škoda, že nemají místo kufru kufrů. Vzal bych je na výlet...

Šnk.

A opět na cestách ☺. Tedy zatím jen vlakem, se Šnekem jsme se spolčili hned na hlaváku a vyrazíme.

Duš.

Sešli jsme se a společně se přesunuli na 7. nástupiště. Díky Gábině jsme věděli řazení vlaku a najít služebák trvalo, no, ať nežeru 11 sekund. I podání kol proběhlo tak, jak jsem si ho představoval. Samozřejmě jsme se nevyhnuli folklórnímu tanečku na téma „ty bágly musíte sundat“ s odpovědí "jistě, ale necháme je na kolech". Jediné, co bylo jiné od jindy – vlakvedoucí po nás chtěla 30,- Kč za bágly. Tak jsme jí je dali a byli jsme všichni spokojeni. Našli jsme si kupé, usadili se a celou cestu prokecali. Vyšlo najevo, že v noci na dnešek jsme toho nikdo moc nenaspali. Zvláštní náhoda.

Dig.

Při kontrole lístků mi paní průvodčí přišla docela utipná, když se mě ptala, zda máme průkazku railway, což je vlastně inkarta. To už jsem viděla, že paní má něco upito, asi už začala slavit Velkou noc ☺. Inkartu jsem ukázala jen já a stačilo to. Pro držitele karet platí sleva na rezervaci kola, čehož můžeme využít jen já a Dig. Dušan ani Šnek ji nemají.

Gau.

A je tu Tábor. Pokoušejí se tu o rekonstrukci nádraží. Ale bude a je stejně pitomý, jak bylo. Je tu sice výtah z nástupiště do tunelu, ale je malý. Jiné výtahy jsou na jiná nástupiště, ale ven do odbavovací haly jsou jen schody. Jak říkám, stavěj to tu idioti! Ale jsme zdatní a silní, i když trochu unavení, a tak jsme kola vycloumali nahoru a jedem. Vedu nás zkratkama a cestičkama se záměrem průjezdu kolem rybníka Jordán, přes hráz a pak navigaci předat Gábi. Celkem se to daří, až na jeden moment. Konec cesty a vyústění na hráz je rozkopáno, zahrazeno a uzavřeno. Paráda. To jsme opravdu nutně potřebovali. Ted' musíme vyšplhat na příkrou strán a pak objet celý blok domů, abychom se dostali zpět na stezku. Dovedl jsem nás až na původní místo záměru. Gábi nás vede dál. Jedeme tmou ulicemi a uličkami a najednou jsme tu. Čekají nás, ale je to tu plně zmatků. Dig.

Už při vstupu na ubytovnu to bylo docela vzrúso. Uvítal nás kulatý správce a překvapil nás cenou o 25% vyšší než jakou měla domlavenou Gábina. Bojovně se do něj pustila a nakonec svým razantním přístupem zahнала správce do úzkých a vyjednala původní cenu. Nějak jsem si vzpomněl na nápis někde na vratech: „Pozor, naše kočka umí karate!“.

Duš.

Nějak nerozumím tomu co se děje. Přijde mi, že Gábi a správce mluvěj každý o něčem úplně jiném. S Gábinou cloumá zlost. Nakonec jsme v pokojíčkách pro dva za cenu 200,- za noc. Kola zamykáme do pokoje v přízemí. Odhazujeme bágly na pokojích a nutně potřebujeme najít nějaký podnik na uklidnění.

Dig.

Tak tuhle ubytovnu házíme na černou listinu. Ono by to tu nebylo špatné, ale hned po vstupu nás u vítal cigaretou zápach, což mě rozladilo. To, že v přízemí bydlí uýchodní cizinci by mi až tak nevařilo, ale zakouřené prostory a špína, tak to fakt ne! Pobavil mě nápis ukuchyřice: Tady nejsme prasata. My teda bydleli nahoře upodkrouí, kde byly pokoje po rekonstrukci, ale záchod spojený se sprchami a bez možnosti se zamknout, mě fakt dostal. Byl totiž oddělený jen plentou a vedle na zdi visel písodr. Zkrátka se snažili uytřískat z malého prostoru na úkor kvality co nejúlc. K tomu ta neskutečně urzající podlaha...

Gau.

Jdeme ulicí od ubytovny směrem ke Klokotskému hřbitovu a podniky jsou tu tři. A jak je míváme, je v prvním běžný hospodský ruch, ve druhém to žije v rytmu lidovek na živo s harmonikou a třetí lokál je ve stylu šumařinka five. Hrají naživo úplně všechno a patlají ze sebe neuvěřitelné kombinace skladeb i žánrů.

Lidi jsou nadšení, tancujou, pijou, vyvádějí opilce, prostě to tu žije. Sedíme venku. Ve 22 hod. zavřeli spojovací dveře ven a rambajs se ztlumil na přijatelnou míru.

Dig.

Na výpravu jsem vyrazil s trochou spánkového deficitu po chvíli se mi docela klížila víka. Navíc jsem dostal divný nápad, že vyzkouším pivo a dal jsem si nealko verzi - mno, docela fuj.

Duš.

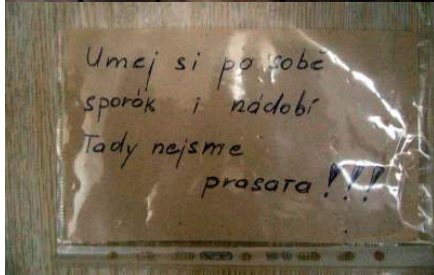
A bylo to krásné sledovat z hospodské zahrádky s chladivou Plzní v pállitru jak Dušan objímá stromy a tančí záhadný, ale prý uklidňující tanec Taiči za svitu měsíce a pouličních luceren..

Mezitím jsem se uracela s tonikem od baru a všimla jsem si dvou policistů stojících před kachloujmi kamny, byli tu kvůli hluku, který ruší obyvatele okolních domků. Když jsem přišla k zavřeným dveřím z lokálu, zjistila jsem, že chybí klika, no super, takže nikdo ven ani dounitř. Naštěstí klika ležela hned vedle a otevřeli mi. Gau.

A tak si zase povídáme a je dobře. Krátce po 23té jdeme na ubytovnu a zalezáme. Dig.

Procházíme se kolem už klidnějších hospůdek zpět na ubytovnu a já spokojen, s uklidněnou myslí a zmenšeným pivním deficitem zalézám v teple, v suchu, pod střechou do měkké postýlky. Co více si přát? Šnk.

Teda přiznávám, že toho mám plný kecky. Pracovně velmi rušný týden a poněkud náročnější dnešek. Dobrou. Dig.

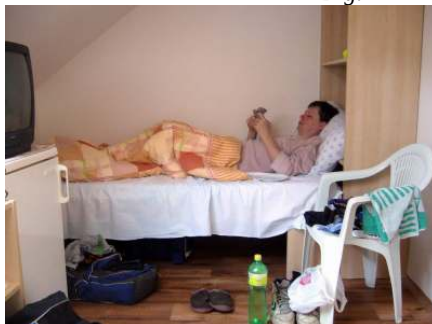
To já mám ještě jeden zážitek z večera, když jsme se urátili z hospůdky. Duě čarodějnice, vypouštějící oblaka dýmu v kuchyňce naproti našemu pokoji mi fakt „zvedly“ náladu. Na můj příkaz aspoň uvětraly, nicméně na stole po nich zbyly dva popelníky plné vajglů! No, děs a hrůza. Kuřáci jsou holt bezohledný čuřáta!

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Tábor	35	628		12	19 - 7

Ráno 11.4. sobota

Definitivně se budím v sedm. Celou noc někdo coural po chodbě a rušil. Příšerně vrže podlaha a protihluková opatření tady taky nemají. Přebalujeme, snídáme a chystáme odjezd. Dig.

Mě se spalo docela dobře. Venku je krásně, sítí slunko! Čeká nás horký jarní den. Odjíždíme přesně podle plánu se zpožděním 10 minut.

V 9.49 se ocitáme u rozhledny Hýlačka. Čeká tu skupinka lidí na klíč od rozhledny, tak počkáme s nimi. Ptáci tu krásně zpívají, je tu borový lesík...
Gau.

Nedalo mi to a vyšplhal jsem se za účelem focení na protilehlou budku, kde jsem si natrhl ne přímo prdel, ale cyklokalhoty, protože jsem měl pro zbytek výpravy účinné odvětrání zadní části.
Duš.

Rozhledna Hýlačka

Rozhlednu nechal postavit v roce 1920 tábořský odbor Klubu českých turistů. V roce 1990 po nezbytných úpravách opět uvedena do provozu. Roku 1995 prohlásilo ministerstvo kultury rozhlednu za kulturní památku.

*Projíždíme Černickou oborou, je tu nádherná příroda, podél pangejtu kvetou sasanky hajní (*Anemonoides nemorosa*). Zhlédla jsem i velkého drauce v lese na zemi, nevím, zda to byl orel či něco jiného,*

v dálce vidíme kouřové signály Temelína.

Vjíždíme na Bechyňský most Duha s nádherným výhledem na město, přes který dnes jedu poprvé.

Duhový most

Železobetonový most zvaný Duhový nebo Duha se klene v Bechyni 50 metrů nad údolím Lužnice (místy skalnatým) a tvoří jednu z dominant města. Je dlouhý 224,8 metrů, rozpětí oblouku je 90 metrů, šířka vozovky i s chodníky činí 8,9 metrů. Byl konstruován jako sdružený, tzn., že po něm vede doprava jak silniční, tak železniční (známá Křížíkova dráha Tábor – Bechyně, která původně končila před městem).

Most se začal stavět na jaře roku 1926 podle projektu ing. Eduarda Viktory. Stavbu prováděla pražská firma ing. Hlava a dr. Kratochvíla. Do provozu byl uveden v létě 1928. Na stavbě pracovalo na 400 dělníků (např. 30 zedníků a betonářů, 17 zámečníků a kovářů). Spotřebováno bylo na 2200 metrů krychlových dřeva, 2500 tun cementu a 500 tun armovacího železa. Finanční náklady se vyšplhaly na bezmála 5 000 000 korun, polovinu z částky platil stát, 30% město Bechyně a zbylých 20% Země česká.

Zastavuji, kochám se a fotím.

Kluci zatím jedou dál a čekají za mostem. Je to tu pěkné, jedeme dál.

Za chvilku brzdíme před restaurací U draka na obědek. Dávám si krutík řízek s bramborovým salátem, kluci kachnu se zelím a houskovým knedlem.

Jen jsme dojedli byl tu čas oslavy. Dušan od nás dostává k sušátku balíček se zázvorovým čajem a kořenem mandragory, pardon zázvoru. Byl příjemně překvapen.

Jo, při návratu potom můžu zpívat: "Jede liška k Táboru, nese pytel zázvoru..." ☺.

Duš.

Ještě jednu atrakci tu mají. Před restaurací je strom a na něm úplně všechny turistické značky najednou. Teda, sjezdil jsem světa kraj, viděl už všelicos, ale tohle ještě ne...

Dig.

Na rozhledně jsem ještě dnes nebyl restartovaný a byl jsem ještě ve spacím útlumu, ale teď už se začínám probírat. Pěkné zastavení, pěkná hospůdka, příjemná obsluha. To je prý zaviněno tím, že jsme v jižních Čechách. A to kdybych jen trochu tušil, co mě čeká večer v Táboře u Dvou koček? ☺ Kachnička se zeličkem a strom se značkami.... tomu opravdu říkám, krásný začátek dne. Ale už je po obědě a tak jedem dál... Šnk.

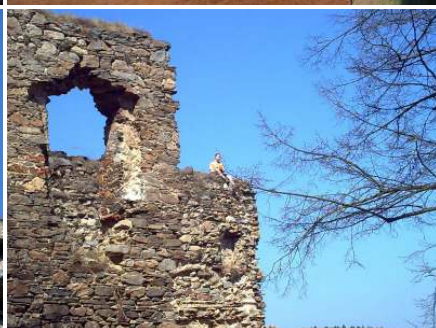
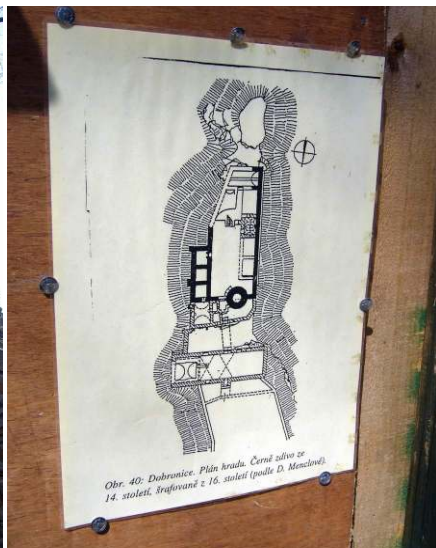
Krátce po opuštění města jsme dojeli k velmi pěkné staubě (místo pro obr) vodojemu. Tak tady si opravdu dali záležet...

Další zastávkou je zřícenina gotického hradu Dobronice z 1. poloviny 14. století, která stojí na ostrohu nad řekou Lužnicí a navíc v dolíku.

Na vstupném chtěli celých 20,- Kč, ale pamatuju doby, kdy to tu bylo zadáčo.

Hrad jsme prolezli skrz na skrz. Vylezli jsme i na otevřenou věž, která byla léta nepřístupná.

Slunce dnes opravdu pere, takže už je zase čas na nějaký ten drink, a tak se cestou stavujeme na návsi v hospůdce U kaštanu a dáváme si každý pičko hezky ve stínu na lavičce před hospůdkou.

Učím se chlástat... pardon, pít pivo. Dig mi dává ochutnat a já si poručím jedno 0,5l - to budu opilý. Kypodivu žádná moje křikátá jízda nenásledovala.
Duš.

Pak už pokračujeme přes Srlín do Zběšiček.

Dojezd do cíle v cca 15:30 hod. Proběhlo přivítání s našima a mou babičkou a strejdou. Poseděli jsme nejdříve na dvoře, poté jsme se přesunuli na zahradu, kde je takové malé táborákovíště s ohněm. Tatka dal grilovat buřtíčky a k tomu se čepovalo lahvové pivo, dokonce Velikonoční.
Gau.

Je tu opravdu příjemně. Krásně se sedí, povídá, popíjí, pojídá...

Šnk.

Dušan začal z hecu, či nudy, lámat větve na oheň, prý aby spotřeboval trochu té energie po buřtech. Na závěr dostal ještě tvarohový dort.

Mou mamču napadá, že by jí mohl Dušan ukázat pilates, což samozřejmě Dušan uťá s nadšením sobě vlastním a začíná mou mamku lámat a napravovat.
Gau.

Hurá! Zájemci o cvičení mě vždycky nadchnou. Gabčina mamka byla trošku překvapená, jak jsem se do ní pustil. Chťel jsem s ní pak střítnout trochu náročnější číslo a na tomto místě obvykle sám na sobě ukazuju, co vše záda vydrží, když to funguje. Tři se mi proto měli postavit na záda, bohužel stavba z našich těl se zřítíla pro chatrnost dřev, po kterých na mě šplhali. Dig je z toho docela pochroumán.
Duš.

No to nám ještě scházelo. Dušan se ho pak snažil dát trošku do kupy, ale moc úspěchu to nepřineslo.

Ze Zběšiček jedeme dost pozdě, asi v 19hod směr Stádlecký most. Tam dojíždíme už po západu slunce. Gau.

Stádlecký most

Unikátní, poslední řetězový most v Evropě zachovaný v původní hmotě a konstrukci., postavený v empírovém slohu u obce Podolsko na silnici mezi Pískem a Tábořem v letech 1847–1848 stavitelem Vojtěchem Lannou z Českých Budějovic podle plánů ing. Schnircha a Ing. Gassnera.

Na svém původním místě stával 113 let až do roku 1960, kdy bylo rozhodnuto o napuštění Orlické přehrady. Pro jeho záchranu se rozhodlo, že bude přemístěn a jako nejvhodnější lokalita z třinácti navržených bylo vybráno místo mezi Stádlecem a Dobřejicemi. Bylo nutné přenést 2000 kamenných a 1100 ocelových částí.

Základní nosnou konstrukcí mostu jsou čtyři řetězy uspořádané ve dvou dvojicích. Řetězy jsou uloženy na dvou kamenných branách o půdorysu 4 x 9 metrů. Délka mostu od kotevních bloků je 157 metrů, šířka šest metrů. Železné části mostu váží přibližně 100 tun.

V roce 1959 vyhlášen národní technickou památkou. Maximální hmotnost vozidla je 1,5t.

Přijeli jsme na něj a neobvyklý most skýtal pohled na krajinu halící se nad řekou do cáru oparu. Vše se pak zvolna utápělo v soumraku, který nás tu dostíhl. Krásný romantický pohled.

Duš.

Dále jedeme přes Malšice a Slapy do Tábora po silnici 137. cesta probíhá klidně a bez dalších zážitků.

Ano, už je zas tma a já nevidím na cestu. Ale pěkně to sviští. Někdy i z kopce a to je mi sympatické.

V Táboře samotném chceme přes náměstí k hospodě U dvou koček. Nejprve ale absolvujeme malou okružní jízdu s Digem v čele po uličkách v okolí náměstí J. Žižky.

Dig nám ukazuje okolí tábořského náměstí a já zjišťuji, že Tábor jako historické město vlastně vůbec neznám. Nikdy jsem tu nebyl a nebo si to nepamatuju... Ale to už parkujeme u Dvou koček. To že mě avnitř překvapí krásná kotátkka nejen svoji příjemnou obsluhou ani nemusím naznačovat. Už dlouho jsem nebyl na Velvetu, takže proč neochutnat, že? Hodně se mi tu líbí. Náčelníku Digu, vezmeš nás zítra na výlet opět ke Dvou kočkám? ☺

Šnk.

... když budeš hodnej... ☺

Dig.

Dávám pičko Velvet, k němu dostáváme slané burdčky, pivo je hořké, taková pivní varianta tonika.

Opět vjíká v konzumaci chmelného moku. Dávám Velvetu - dnes dvě piva za den, no to se mi ještě nestalo.

Ale zvládáš to výborně. Jsi prostě velmi šikovný ☺

Dig.

Večer byl, pohodou, uvolněný a poklidný. A protože jsme po dnešku plni zážitků a navíc trochu unaveni, je načase se odebrat...

Na ubytování jsme kolem 22:30. Kola nám tentokrát správce zamyká na dvůr. Spoutáváme je řetězy a zapínáme alarm.

Gau.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Tábor	53	707	78,8	16,5	28 - 2

Ráno 12.4. neděle

Ráno jsem ustala a opařila se kafem, jak jsem se pokoušela užít více věcí najednou. Au au. Dále už snídane proběhla bez karambolů pěkně na pokoji u postýlce. Gau.

Máš to nějaké popletené. Měla ses opařit čajem. Dobře to vim! Bylo to ve filmu... Dig.

Z ubytovny odjíždíme u 8:08, berem to přes Billu, protože ta jediná je dnes po ránu otevřená. Gau.

Před Billou jsem poněkud uzemnil Gábinu. Docela mě vytočilo, jak se pustila kvůli jedné malichernosti do Diga. No, když svými výlevy smetla při přjezdu správe, až z toho chudák ztumpachověl, OK. Ale mezi svými?? V trochu napjaté atmosféře vyrazíme, nicméně po chvíli cesty už máme všichni zase lepší náladu. Duš.

Míříme na Turovec. Projíždíme Turoveckým lesem. Lepší cestu jsme si nemohli vybrat. Krásná příroda, počasí jak ze žurnálu, co víc si přát!

Cestou jsme viděli podivného ptáka, který při letu připomínal netopýra. Měl bílé břicho a černá křídla a navíc vydával podivné zvuky. Vůbec nemáme potuchy, co to bylo zač.

Do Bítova, který je od Tábora vzdálen asi 18km, jsme bez nehod či jiných strastí dorazili něco před 10tou hod. Dig nás navedl ke vjezdu do statku. Prý jedeme navštívit jeho kamarádka Žanetu a její miláčky. Před odjezdem mluvil o velbloudech, ale věřte mu, když je furt samé srandičky, že?

Žaneta a spol. teprve snídají. Jsme tu o 30 minut dříve, než jsme byli objednáni. Nevadí, počkáme. Teda kluci počkají venku na dvorku, já se jdu převlíct z jízdního kolového do jízdního zulfecního ☺.

Po nějakém čase se začíná něco dít. Přesunujeme se ke kruhové ohradě. U velbloudů nejprve probíhá vyčesání srsti, neboť mají období línání, pak sedlání.

Nikdo se k tomu neměl, tak jsem se přidal k Žanetě a pomáhal ji vyčesávat Mohameda. Vyptával jsem se, jestli velbloud kope stejnými směry jako kůň (tedy zadní noha pouze vzad). Nikoli, umí kopat směry libovolnými, což jsem naštěstí neměl možnost poznat osobně. Duš.

Chlupatí dvouhrbí pánové jsou na tom asi takto: Jeden je 13ti letý Mohamed asi 671 kg. Druhý Šajtan s 490 kg.

Karavana se dvěma velbloudy se vydává na úpravu na Pacouku do hospody. Je nás celkem 9 lidí.

Gau.

Mohamed kráčí celkem rozvážně a Žaneta ho vede na uzdě. Šaitan kolem nás volně pobíhá jako rozdováděný psík, každou chvíli začne křepčít jako splašené kůzle a vyhazuje nohy do všech stran, aby se pak zase vyválel jako pes na zádech. No, je to mládě, nicméně takřka pultunově, takže kdočlověk zaslechne za sebou dusot, rychle uskakuje.

Prvním z odvážlivců jízdy na Mohamedovi je Dig. Následuje Dušan. Cesta trvá asi hodku a půl, většinou přecházíme pole a louky, občas silnici. Šaitan pobíhá na volno kolem a na loukách se pase. Mohameda vede Žaneta za ohlídku.

K penzionu s lokálem Pacouka přijíždíme kolem 13té hod. Velbloudy parkujeme na louce za hospodou. K obědu dáváme kuře ř la husa s knedlíkem, uzácně jsme se dnes ušichni na jídle shodli.

Áno, dáváme si do nosu, teda do pusy kuře a la husa. Teda spíš kuře a la kráva. Tak velký oběd to byl.

Šnk.

Přidal se k nám pejsek – něco jako irský setr, který si jen tak jakoby nic lehl k našim nohám a čekal, zda něco spadne od stolu.

Nějak přišla řeč na konzumaci a Šnek poznamenal, že někdo chodí z hospody s opicí, jiný s velbloudem.

Před návratem zpět jsem si zamluvila první jízdu já. Trochu jsem se obávala uýšky, protože trpím závratí, ale sedět na hřbetu velblouda se mi po několika desítkách minut tak zalíbilo, že jsem tu uýšku ani nevnímala. Velbloud se lадně houpe a ten pohyb mi připomněl pohyb kyčlí u merengue (pozn. latinsko-americký tanec). Pro jistotu každý jezdec musí mít helmu a držet se pevně za krátký řemen na sedle. Sedlo samotné je pohodlné. Nohy musí být propnuté s patou dolů a velbloud se nesmí kopat do žeber.

Při přechodu říčky se Mohamed trochu splašil a trochu poskočil. Naštěstí jsem se držela pevně a bylo to v pohodě. Zato Šajtan se Digovi, který ho vedl za ohládku, ujetřhl a přeběhl brod nakonec sám.

Pak byl na řadě Šnek, jízdu si také užil.

Gau.

Jakýpak užívání? Vždyť to zvíře nemá řídítka ani brzdy. Ještě že to vpředu mělo na tom provázku Žanetu. ☺ To byl ten moudrý mozek v krásném těle, který to všechno zkušeně řídil a já se jen kochal rozhledy po okolí a kynul jsem všem, těm dole pode mnou. Najednou Žanetě zvoní telefon. A já mám zařato neb nám Žaneta povídala před chvílí, že velblouda všechny nečekané zvuky dokážou i vyplašit. Teď jsem teda byl naštěstí vyplašenější já. Někdo Žanetě volá, že jí chce vidět a hlavně velbloudy a jak to, že není doma. Přesně dle telefonní domluvy u nás za chvíli staví auto s holčinou. A že prý to je profesionální fotografka a že chce s velbloudáčkou Žanetou navázat spolupráci. A dělá si hned několik fotek. Zkušeným fotografickým okem koukám, že to je dělo. Tedy ten foťák, né ta holka. A já už jen nasazuji mediální úsměv a kynu a hledím do objektivu. Ale stejně si myslím, že fotí spíš velblouda než mě. A i přesto se chvílkami kochám pocitem, že už začínám být mediálně proflákej. No, co si budem povídat? ☺ Kdo tam byl pochopí, kdo mě zná, pochopí taky ☺. Šnk.

Dojeli jsme zpět a po odsedlání dostali oba bloudi za odměnu tašku suchého pečiva. My jsme padli na trávu a chvíli odpočívali,

pak jsme ještě stahovali fotky Žanetě do notebooku. Bylo jich hafo. Padla otázka na Žanetu, jak velké je její externí disk. „Asi takhle“ a ukazovala velikost po vzoru rybářů rukama ☺.

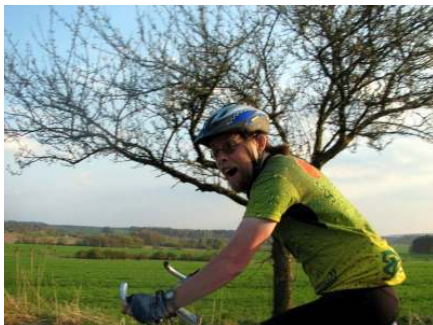
Jako počítačový specialista se jen usmívám pod vousy a radši nic neříkám. Však já se taky nevyznám ve velbloudech. Ale po dnešku vlastně trochu ano. Šnk.

A je to tu. Všechno pěkné jednou končí, i naše návštěva velbloudů a jízda na Žanetě. Vlastně obráceně. Dig.

Odjeli jsme směr Radenín, ale nejprve jsme omylem směřovali na západ místo na východ, tam však silnice najednou končila. Cestou do Radenína kluky dohonilo auto – Žaneta přivezla Šnekovi foťák zapomenutý na stole. Teda, Šneku, co jsi to za fotografa!

No a už to prasklo. Už je to venku. Jakmile u sebe nemám nosiče foťáků, stativů, blesků, poradce Saudka a nějakou tu modelku, tak to snad i vypadá, že vlastně ani fotograf

nejsem. Ještě jednou děkuji. Má hlava je občas zapominací. A teď ještě k tomu plná nových zážitků a zkušeností. Šnk.

V Radeníňě v hospůdce Na veselce dáváme pivko a tonik hezky venku na vzduchu.

Cesta dál vede přes Dlouhou Lhotu a jede se parádně! Z kopečka a většinou po pěkné asfaltce, lesíkama, kde to krásně voní borůvkám, mňam.

Turovec jsme proletěli a děláme zástavku na Kozím hrádku. Je sice zavržený a za plotem, ale vidět je.

Pokochali jsme se a jeli dál.

V Táboře v centru jsme se ocitli ještě za světla. Podařila se nám neskutečná věc – projet asi pěti semaforama na zelenou!

Zajeli jsme rovnou ke koťátkům, teda vlastně ke Duěma kočkám, nebo kolik jich tam mají @na Velveta a věču.

Koťátky jsme byli uvedeni do nekuřáckého oddělení. Dala jsem si zapečenou broknicu, jak poznamenal Šnek. Bohužel mi moc nechutnala, bylo tam moc broků, respektive kuchař mi trochu víc opepřil život. Dušan si došel ke kolu pro urbové proutky, které cestou nařezal a jal se plést pomlázku, je to holt proutník @.

Gau.

Pletení korbáčku budilo pozornost koček – servírek a chtěly si ho prohlédnout. Samozřejmě jsem jim ho ochotně ukázal... v akci. Tedy v činnosti.

Duš.

Kotátka u Dvou koček se opravdu opět chovala profesionálně a s největší precizností nás obsluhovala výtečným jídlem a nápoji a udržovala volnou, ale bohužel nezávaznou konverzaci. Prostě tušili, koho obsluhují, že? Největší profesionálností bylo tvrzení, když po čuchnutí k mému propocenímu dresu kotátko dalo za pravdu, že velbloudi opravdu nesmrdí ☺.

Šnk.

Kolem 22:30 jsme již pocítovali velkou únavu ze sluníčka a tak celkově. Digovi a mě padaly uška, Dušan se Šnekem se zdáli být ještě v pohodě. Zaplatili jsme, Dušan „vyplatil“ servírku a hurá na ubytovnu.

Gau.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Tábor	48	752	45	17	31 - 12

Ráno 13.4. pondělí

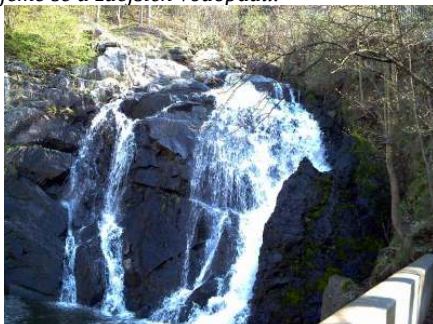
Zas nás probudili v 6 a hned na to v 7. Nějak nechápu proč má někdo chůzi razance tanku. Navíc já, při své vrozené lenosti, si vždycky nahromadím kolem sebe předměty potřebné k nejbližší činnosti, všechny je uchopím a přesunu se s nimi do místa činnosti. Zde ubytování to nejspíš vidí jinak. Couraj sem a tam a ve spojení se zdejší podlahou a jejich ne příliš citlivým došlapováním, to dělá neskutečnej kravál. Navíc jim to trvá 200 let. Po sedmé už se nepokouším spát. Je plné světlo a z venku máme úžasnou zvukovou kulisu pulzujícího města. Asi jim nikdo neřek, že je dneska Velikonoční pondělí a tudíž volno. Už abychom spali venku a rušily nás jenom zvuky lesa nebo louky. I když i to umí být někdy pěkně nahlas.

Zvolna snídáme a vůbec se připravujeme na jízdu.

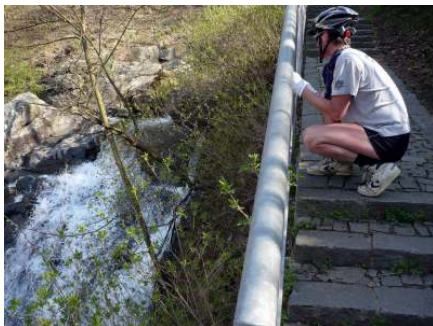

Těsně před odjezdem dostala Gábi co proto. Za všechno zlobení jsme ji vyplatili. Zkorumpovala nás vajíčkem. Marcipánovým. A pak nastalo to smutnější – loučíme se se Šnekem. Naprosto zádrhně nás opouští a jede kamsi do neznáma. Mluvil o Plzni. Tak teda čau.

Ještě než opouštíme Tábor, zastavujeme se u zdejších vodopádů.

Jsou úžasné a velkolepé. Tady bych rád trumfnul Šneka, který nám předvedl jiné vodopády minule. Ale není tu, tak to neplatí.

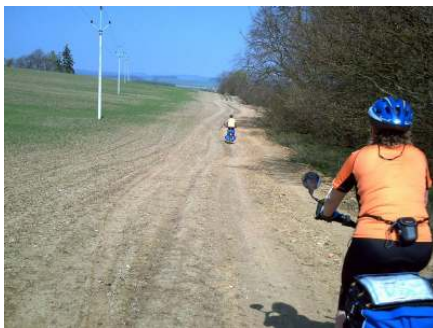

Z města odjíždíme malým objezdem. Je nádherně, svítí slunce a je teplo. Jedeme po vedlejších, řidiči ještě spějí a jede se báječně.

Kromě vodopádů v Táboře nás dnes nečekají žádné atrakce. A tak jedeme nahoru a dolů, kilometry přibývají a je skvěle.

Jediný stín je, že se dneska vracíme do Prahy. Kdyby tak šlo zavolat zaměstnavatelům, že dokud bude takhle, nebude po nás ani památky, ale asi to neprojde. Pořád jedeme. Několikrát odpočíváme, lehce svačíme a pohodu nic neruší.

Dojeli jsme do Odlochovic, cca 35 km od Tábora. Je tu krásný zámek, model mlýna s upracovanou Mankou a Rumcajsem.

Pak jsme jeli oblíbenou alejí, kde hned na začátku visí cedule o bojovém výcviku zdejších stromů.

A jedeme vzhůru, dlouho do kopce. Ale nebylo to na závadu. A než jsme se otočili, vjíždíme do průjezdu u lokálu v Jankově. Dig.

No, já jsem málem prorazila ustupný vrata, ale přežily to. Zaparkovali jsme v průjezdu a hurá na zahrádku skrz průchod. Objednáváme kuře, salát, krkovičku... a palačinky pro Diga a Dušana. Po jídle lenošíme v trávě u houpačky a odpočíváme.

Po odpočinku pokračujeme v cestě. Jak tak jedeme, chuvilku jsme někde zastavili a dohadovali se, zda jet opět zkratkou či po silnici. Míjí nás týpek s hydrapakem na zádech. Za chvilku my jeho, nějak nechápe, že když máme tak naložená kola, jsme rychlejší než on.

A je tu Benešou, Dušan chce jet hned na vlak, spěchá do Prahy za svou nově objevenou, bezpochyby krásnou, skvělou, hodnou, milou a jinak úžasnou slečnou.

Jo000000...

Duš.

Vlak nám ale jede až za 50 min. Vracíme se ještě do hospůdky na jeden drink. Dáváme kola na zahrádku skrz lokál.

Na nádraží rueme opět kola dolů a nahoru přes schody, jinudy to nejde. Je to stejnej problém jako v Táboře. Nástup do panítku už probíhá v pohodě, zatím je vlak skoro prázdný, tak zabíráme jednu uličku pro naše mašinky a uážeme je k sobě zámkem na kola. Cestou si vyslechneme nejednu hlášku ohledně našich kol. Např. „Kdyby to nejelo, tak máme čím jet“, nebo: „Kola snad jezdí ne?“ Gau.

Odněkud z vlaku poslala Gábina Šnekovi SMSku, ať se ozve, až dorazí domů. Přišla odpověď, že on už doma je. Hmmm komu se tu tedy má říkat Šnek? Měl to z Tábora domů skoro 2x dál než trasa, kterou jsme ujeli my.

Duš.

Jelikož nemáme koupené lístky, chceme je koupit u pana průvodčího, ten se velice diví: kasa snad v Benešově funguje ne? To bude za příplatek a tak. Nakonec se smíloval a dal nám lístky z Mrače a ještě skupinovou slevu. Moc šikounej...

V Praze na Hlaváku proběhl výjezd z perónu a ven z nádraží přes zrekonstruované přejezdy kolem nakládacích ramp na auta rovnou ven na ulici. Dále přes Riegerovy sady na Vinohrady. Příjezd u 19:30. Gau.

Tak to já po 117 km brzdím doma kol 18:00 v Plzni. Po příjemném slunečném dni a hlavně po bezva vikendu, delším o velikonoční pondělí. Takových víkendů by to chtělo více. Cestou se jen zastavuji V Rožmitále pod Třemšínem v našem oblíbeném lokále Slavia na náměstí na oběd. Příjemný pán od minula tu nebyl, ale byla tu příjemná paní, jen kdyby byla o krapet mladší. Ale přesto mi chutnalo. Večer po koupeli v 20:00 ještě rozhýbávám své unavené nohy z kola chůzí do místního doubraveckého lokálu na pár piv a pizzu. A hlavně se musím pochlubit kamarádovi Pichovi s krásné prožitým víkendem a oznámit mu, že už nejsem jen počítačový, ale i velbloudí specialista. ☺ (nebo reklamní kampaň začíná... Šnk.

www.velbloudi.cz ☺.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	57	816	64,7	15,7	27 - 20

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž

čtyři vyvenčení...: Gábina, Dig, Dušan a Šnek

194 km

Příště

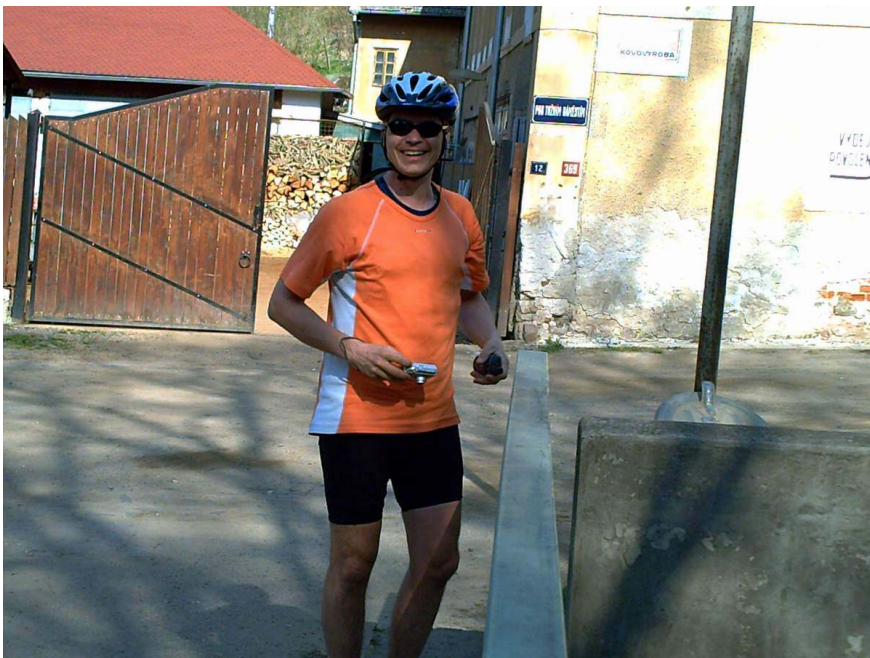
Májová

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Slapy	Mindlovka
<u>Tábor</u>	<u>Tábor</u>	Nová Ves u Mladé Vožice
Lom	Turovec	Čečkov
Želeč	Bítovský mlýn	Jankov
Černice	Bítov	Pičín
Sudoměřice u Bechyně	Radenín	Kondratice
Bechyně	Turovec	Popovice
Dobronice u Bechyně	Kozí hrádek	Nová Ves
Zběšičky	<u>Tábor</u>	Benešov
Stádlecký most	Jeníčkova Lhota	Praha Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Gábina (Gau), Dig (Dig), **Dušan (Duš)**, **Šnek (Šnk)**, Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

Příjmový pokladní doklad č.: ze dne 10.4.09

Firma:

SVAČINA

Cena bez DPH

2400,-

+% DPH

DIČ:

Celkem Kč

2400,-

Slovy

Přijato od

UHROVÁ GABRIELA

UBÝTOVANKA NA 3 NOC

DIČ:

Účel platby

4 OSOBY

Přijal:

P J

HP-15454-06	Prodej za hotové 228,-	12.4.2009 2217	Bezdružná Polčá 5	12.4.2009 2217	82	82
	UJADOU KOPEK		Swatysova 310		82	82
	160-26038765	DIČ:C226038765				
(Jasanti) / ar. Holan						
místo: 52						
název						
	cena MJ	ml	odměna			
Zarečena v hotovosti se	98,00	1	98,00			
Tábor - desetička	39,00	1	39,00			
Příspěvek bramb. k. n. h.	89,00	1	89,00			
Bonovina	23,00	2	46,00			
Tisk	28,00	1	28,00			
Pracovní - 0,51	32,00	1	32,00			
Uplat. 0,49	39,00	1	273,00			
Bramborové palačky	40,00	1	40,00			
Furnanické hahušky	84,00	1	84,00			
DPH	zák. klád	daň	Celkem s DPH			
19	612,58	116,42	729,00			
Celkem	612,58	116,42	729,00			
Služba						
Hotelová						
Celkem k. n. h.						
Kurz						

České dráhy, a.s.	CO	0000305	37	2546	0001-458	Benešov u Prahy
	CO	13.04.2009	18:44	9843		
	Služba pro skupiny					
	Jednoduše					
	Osoby 3					
	Tržba 2					
	Máček					
	Praha-Kolovraty					
	Cerčany					
	Platí: od 13.04.09					
	do 14.04.09					
	06:00 hod.					
	Služba: 1x					
	Jízdné Kč: =80,-					
	EC 631677					
	(včetně DPH 9%)					
	Celkem: Kč					
	=80,-					
České dráhy, a.s.	CO	POP0385	37	2546	0001-459	Benešov u Prahy
	CO	13.04.2009	18:44	9843		
	Spolužavazadlo					
	Osoby 3					
	Tržba					
	Km:					
	Platí: od 13.04.09					
	do vyložení					
	Jízdné Kč: =75,-					
	(včetně DPH 9%)					
	EC 631676					
	Platí jen v tomto vlaku					
	Celkem: Kč					
	=75,-					

© Hell's Tour_{club} 2009
kolektiv autorů:
Dig & Gau & Duš & Šnk.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.cz